

ЛЮБОМИР НИКОЛОВ

СЛУЧАЯТ „РП-106“

chitanka.info

Работя вече от дванадесет години в извънредна команда и ще ви кажа, че не е имало по-добър инспектор от Геннадий. До самата си смърт той беше жива легенда. Знаеха го всички истински космонавти, разбирате ме, нали, не тези слабаци, които сега летят по линиите Земя — Венера и Земя — Марс. На времето полетът до Венера беше истински подвиг. А сега там могат само да се тренират новаци.

Ще ви разкажа за първия случай, който разследвах като член на извънредна команда номер седем. Сега в нея са Маршан и Мински. Славни момчета, но не биха могли да се мерят с Геннадий.

Тогавата аз не бях чувал нищо за него и не знаех какъв ще бъде моят партньор. Право да си кажа, не предполагах, че ще се различава много от мене. Тогавата още нямаше специални школи и инспектори ставаха най-обикновени космонавти. Но с Геннадий въпросът стоеше малко по-особено.

Търсих го два дена, преди да го настигна в Адис Абеба. Намерих го в един голям хотел, където беше решил да остане за около една седмица.

На следващия ден получих от Космическия съвет заповед да се явя при Геннадий за информация около случая, който трябва незабавно да разследваме. Слязох на по-долния етаж и намерих Геннадий в стаята му.

— Налага се незабавно да отлетим за спътник „РП-106“ — каза той.

Не можех да имам нищо против, понеже не познавах този спътник. Единственият въпрос, който можех да поставя, беше:

— А ракетата?

Тогавата още не знаех, че Геннадий е единственият човек на Земята, който винаги може да разполага с „ИР-1“ — първокласна изследователска ракета. Сами знаете, че и досега тия ракети се дават само на най-важните експедиции. Те могат да летят и кацат навсякъде. Преди дванадесет години имаше само тридесет модела за цялата Слънчева система и всички искаха, но даваха само на тези, които не могат без тях.

Очаквах Геннадий да ме изведе извън града, на космодрума, където ще се качим в някой космоскутер, но той ме изведе на покрива на хотела. Там ни чакаше „ИР-1“, тази удивителна машина, от която съм се възхищавал толкова пъти, колкото съм летял с нея.

Докато атмосферните реактивни двигатели ни издигаха от покрива на хотела, Генадий започна да ми разказва за случая, който трябваше да разследваме.

Това станало преди една седмица. Товарният кораб „Изумруд“ на американската компания „Спейс Лайнз“ бил засегнат от метеор. Спътникът се намирал на половин час полет от него и двама от тримата дежурни излетели на помощ с единствения космоскутер, който имали на разположение. Пристигнали навреме, но не успели да помогнат. „Изумруд“ избухнал заедно с тях.

— И ние трябва да открием кой е виновен за това? — прекъснах го аз.

— Не. Нашата задача е значително по-сложна.

И той продължи. На „РП-106“ останал само един човек. В характеристиката му било отбелязано: „Психика — нормална“. И ето че този човек още от първата вечер, след като останал сам, изпратил до Земята сигнал 01, сигнал за най-страшна опасност.

Дежурният от КС се свързал с него.

— Помогнете ми! — крещял човекът от екрана. — Те са тук. Викат ме!

— Кой? — запитал смаяно дежурният.

— Мъртвите! Те са въвн!

Тогав дежурният чул някакъв странен, зловещ вик, какъвто не би могъл да издаде човек. Човекът от спътника изохкал и изчезнал от екрана.

Екранът останал включен, но всички повиквания останали напразни. Човекът не отговарял.

— Защо не са изпратили ракета веднага?

Генадий ме изгледа почти презрително.

— Скъпи приятелю, не само вие сте имали тази гениална идея, но, както би трябвало да ви подсказва названието, спътник „РП-106“ се намира около радиационните пояси и обикновена ракета не би могла да го достигне по време. Едва вчера изпратили ракета и открили в шлюзовата камера разкъсаното тяло на единствения обитател на станцията. Изглежда, че сам е отворил люка и е бил разкъсан от налягането на въздуха в гърдите му.

— Правдоподобно.

— Но тук има няколко слаби точки — каза Геннадий. — Бихме могли естествено да предположим, че той е полудял след смъртта на другарите си. Остават обаче твърденията на дежурния от КС, който чул страшния вик. Какво е било това. Халюцинация ли? Не, ако почнем да обясняваме с халюцинации всичко, което е въвн от нашето разбиране, няма да стигнем до никъде.

— Какво ще правим сега?

— Според инструкцията извънредната команда трябва да остане на местопроизшествието четиридесет и осем часа. Ако за това време не бъдат забелязани следи, водещи към разкриване на причините за нещастията, случаят се класира към трудноразрешимите и се предава на Висшия Отдел. Това обаче няма да ни отърве, защото аз съм член и на Висшия Отдел, а вие сте мой помощник.

Само на няколко километра от нас блестяха сигналните светлини на станцията. Геннадий намали скоростта и няколко минути по-късно ракетата се притисна с магнитните си прилепала към корпуса на станцията.

Двамата завинтихме шлемовете си и се измъкнахме от кабината.

Люкът на шлюзовата камера беше отворен, така, както го бяха намерили. На пода, покрит с черните петна на замръзналата кръв, беше грубо очертано с тебешир положението на тялото. Доколкото можах да разбера, човекът беше лежал с протегнати към люка ръце. Главата му навярно се е опирала на входното стъпало.

— Да влизаме вътре — промърмори Геннадий.

Затворих люка и включих бароавтоматите. Налягането в камерата бързо достигаше нормалното. Посегнах към шлема, но Геннадий ме спря.

— Ще влезем със скафандри. Не знаем какво може да стане.

За мене всичко изглеждаше ясно. Не разбирах защо трябва да разследваме един случай, който, според мене, се обясняваше с полудяването на човека от спътника. Но Геннадий настоя и аз можех само да се подчиня, защото началник на групата беше той.

Огледахме всички помещения на спътника и както очаквах, не намерихме нищо. Тогава Геннадий се съгласи да свалим скафандрите и дори да поспим, защото не можехме да открием ключа на загадката.

Бяхме в общата зала, когато зад вратата прозвуча тих шум. С един скок Геннадий се озова до нея и я дръпна рязко. Аз го последвах.

Нищо. Пред нас беше дълъг коридор с гладки металически стени. И никаква следа от живо същество.

— То е тук — каза Геннадий.

— Кое?

— Не знам, но то е причинило смъртта на нещастника.

Отново, този път без скафандри, започнахме претърсването на станцията. И може би затова сега непрекъснато чувахме тихи шумове, долитащи от далечните ъгли на станцията. Но колкото и да обикаляхме, шумовете се отдалечаваха.

— Остава ни едно: да извикаме специалисти — казах аз. — Те ще го открият.

— Правилно, но не съвсем. А ако то изчезне така, както се е появило? Ние ще повикаме специалисти, но до тяхното идване трябва да бъдем готови да изпълним задачата си.

Едва ли има по-удобно място за страшни загадки от спътник „РП–106“. Не знам как е сега, но тогава лампите едва осветяваха дългите стоманени коридори, а всеки звук се подхващаше от глухото ехо и дълго се носеше в полумрака. До нас долитаха странни шумове, сякаш остри нокти стържеха по метал.

Нервите ми бяха обтегнати до крайност. Седях в креслото и с треперещи пръсти отмервах такта на някаква отдавна забравена мелодия. Геннадий се беше свързал с КС и даваше отчет за случилото се.

— Хората ще дойдат след няколко часа — каза дежурният.

Геннадий поговори още малко с него и изключи видеофона.

В този миг чухме вика. Това беше вик, изпълнен с отчаяние и страх, вик, какъвто не би могъл да издаде човек. Сякаш викаше дете, но едно дете никога не би могло да има такъв глас. И същевременно между безнадеждните вопли звучаха нотки на ярост и злоещо тържество.

Изправих се бавно. Усещах как по гърба и лицето ми избива пот. Сърцето ми биеше на бързи и тежки удари.

Двамата направихме няколко крачки напред, отворихме вратата и викът прозвуча отново, по-силен отпреди.

Сега нямаше съмнение, че идва откъм шлюзовата камера. Отворихме вътрешната врата. От пустотата ни отделяше само един

люк. На пода кървавите петна бяха се размразили в малка червена локва.

Викът се потрети още по-силен. А ако отворехме и последния люк...?

Неволно посегнах към люка, но пръстите на Геннадий здраво стиснаха китката ми.

— Полудял ли си? — яростно прошепна той.

Това, на което най-много се възхищавам у Геннадий, е, че винаги умее да държи чувствата си далече от разума. Той беше смаян не по-малко от мен, за това говореше побледнялото му лице, но дори за секунда не беше му идвала мисълта, че зад люка може да има нещо. Изтика ме назад, затвори херметическата врата и изтича по коридора.

— Къде?

— При бароапаратите — извика през рамо той, без да спира.

Нещо ми подсказваше, че е открил вярното решение. Затичах след него, но той вече беше успял да се вмъкне в една врата. За миг чух задавения му вик. После настъпи тишина.

Измъкнах плазмения пистолет от кобура.

В тишината Геннадий някак странно изхълца. После още веднъж. Стискайки здраво в ръка дръжката на пистолета, нахълтах в помещението и спрях като вкаменен. Геннадий се смееше.

Викът се раздаде за четвърти път и тогава аз разбрах всичко. Под тръбите на бароапаратите, на купчина стари парцали, лежеше... не, няма да познаете... лежеше котка. Обикновена, сива, проскубана котка.

На „РП-106“ след това сигурно са правили основен ремонт. Само заради тази проклета акустика и заради това, че някой бе отглеждал тайно от другите котка, беше загинал човек. Чували ли сте как вие котка? Не куче, а котка. Когато не знаеш, че е котка, а звукът е усилен от акустичните свойства на тръбите, човек с по-слаба психика наистина може да полудее.

Но странно нещо, винаги съм считал Геннадий за по-спокоен от мене, пък и така си е, обаче на мене този случай изобщо не ми се отрази, а той оттогава не може да търпи хора, които отглеждат нелегално животни на спътниците.

Публикувано във вестник „Орбита“, брой 3/1970 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.